

DE L'ANGOIXA EXISTENCIAL A L'AMOR OBSESSIU

A la darrera revista us vam explicar que havíem decidit dedicar el curs 2013-2014 als clàssics. Els vam agrupar de dos en dos començant en un ambient totalment marítim amb Melville i amb Hemingway.

Els mesos de novembre i desembre vam entrar en angoixes existencialistes i absurds aclaparadors de la mà d'Albert Camus amb "La pesta" i de la mà de Franz Kafka amb "El procés". Van ser lectures àrdues que van portar a més d'un al caire de l'abisme malgrat que Kafka ens va regalar somriures i Camus una innocent creença en la bondat humana.

En canvi, els mesos de gener i febrer ens hem endinsat en estranyes i obsessives històries d'amor, sempre de lectura més plaent que els laberints claustrofòbics que havíem deixat amb el 2013. Al gener, vam seguir les peripècies de l'escriptor Gustav von Aschenbach a la ciutat més romàntica d'Itàlia dins la novel·la que el cinema ha immortalitzat "La mort a Venècia". Curiosament Thomas Mann va generar un interessant debat d'interpretació (finalment un clàssic ens posava a prova davant d'un escrit de múltiples lectures): es tractava de posar en relleu l'homosexualitat? O la censurable atracció vers un púber de rínxols rossos, altiu en reconèixer-se objecte de desig? O parlava de la dicotomia entre tècnica i inspiració que la professió d'escriptor sempre suggereix? O era un discurs simplement de la irrupció de la bellesa en la vellesa? Segurament una mica de tot i una mica de res. El més important és que vam gaudir de la lectura i sobretot de la tertúlia que va inspirar.

El mes de febrer ens hem endinsat en "Adolphe" de Benjamin Constant, un llibre més desconegut però que darrerament s'ha tornat a reeditar. Aquí ens han posat a prova la capacitat de no engegar el protagonista de la lectura, víctima d'una obsessió i d'una abúlia alhora que el du a convertir una història d'amor en una història de terror. Com si es trobés dins d'arenas movedisses, Adolphe es va endinsant en una tragèdia que ell mateix alimenta fent cas omís de les cordes que les persones del voltant li van llançant. Constant ens fa plantejar si moltes vivències amoroses que acaben en llàgrimes no són en realitat perquè més d'un portem un petit "adolphe" dins nostre: tan estúpid quan el jutgem des de l'exterior, tan invisible quan ens hi metamorfosegem.

Ja ho veieu, al Llibrefòrum seguim descobrint històries, totes interessants, totes una descoberta de l'ànima humana, tan complexa que mai no té fi.

Muntsa Farré